

Sērijā par Harija Hola izmeklētajām lietām iznākuši šādi darbi:

- Sikspārnis
- Glābējs
- Tarakāni
- Sniegavīrs
- Sarkankrūtītis
- Leopards
- Atriebes dieviete
- Spoks
- Sātana zvaigzne
- Policija

Jū Nesbē, neapšaubāmi, piemīt kāda īpaša – maģiska – spēja atainot psihopātiskus sērijveida slepkavas... Pārdomāti uzkonstruētais sižets lasītājam ik pa brīdim izrauj pamatu zem kājām. Jū Nesbē ir īsts meistars šajā jomā, un, ja vien spējat paciest asiņainas detaļas, arī šoreiz baudījums būs garantēts.

The New York Times Book Review

Jū Nesbē šobrīd ir skandināvu kriminālžanra karalis... Romāns “Slāpes” ir dinamisks, mākslinieciski spēcīgs darbs. Tas iesākas lēnām, bet, sižetam attīstoties, pakāpeniski uzņem tempu, vienlaikus iepriecinot lasītāju ar personāžu psiholoģisko raksturojumu.

The Guardian

Romāna darbība sākas ar iepazīšanās portālā sarunātu randiņu bārā, kam ir tik trāpīgs nosaukums – *Greizsirdība*, un beidzas ar nāvi ledus klātā fjordā. Starp šiem diviem notikumiem “Slāpes” ir pārpilnas ar biedējošām slepkavību ainām, kuru detalizētie apraksti liek asinīm stingt dzīslās... Jūs ne uz mirkli nepārstāsi lasīt un nenoliksi to malā, iekams pēdējā romāna lappuse nebūs izlasīta.

The Washington Post

Lasīt Jū Nesbē romānus ir līdzīgi kā ieklist tumšā, svešādā un psihiski nelīdzsvarotā teritorijā... Nervus kutinoša un nesaudzējoša lasāmviela. Jū Nesbē ir lielisks stila un sižeta meistars, nekā lieka... Viņa radītajā Harija Hola sērijā romāns “Slāpes” ierindojams pašā virsotnē!

Paste Quarterly

Jo Nesbø
TØRST

SLĀPES

Jū Nesbē

No norvēģu valodas tulkojis

Ilmars Briška

821.113.5-31
Ne 540

Jo Nesbø
TØRST

Copyright © Jo Nesbø 2017
Published by agreement with Salomonsson Agency.
Illustration: Stefan Hörberg/Rithuset.se
Art direction and design: Bjørn Kulseth/Fjeldheimpartners.no

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ilmars Briška, 2018
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, 2. izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2018, 2024
ISBN 978-9934-32-708-7

PROLOGS

Viņš blenza baltajā tukšumā.

Tā viņš bija darījis gandrīz trīs gadus.

Neviens viņu neredzēja, un viņš nevienu neredzēja. Izņemot tās reizes, kad atvērās durvis un ārā izplūda tik daudz tvaika garaiņu, lai uz mirkli spētu samanīt kāda kaila vīrieša siluetu. Tad durvis atkal aizvērās un viss ietinās tvaika mākonī.

Pirti drīz slēgs. Viņš bija viens.

Viņš sajoza ciešāk ap vidukli balto frotē halātu, piecēlās no koka sola un devās ārā. Pagājis garām tukšajam baseinam, virzījās uz ģērbtuvi.

Dušas nešņāca, turku mēlē neviens nesarunājās, kailas pēdas nešļūca pa grīdas flizēm. Viņš aplūkoja sevi spogulī. Pārlaida pirkstu pāri rētai, kas pēc pēdējās operācijas joprojām bija labi saskatāma. Lai pierastu pie savas jaunās sejas, viņam bija nepieciešams laiks. Pirksts turpināja slidēt lejup gar kaklu, pāri krūtīm un apstājās vietā, kur sākās tetovējums.

Viņš atslēdza ģērbtuves skapīša piekaramo atslēgu, uzvilka bikses un virs joprojām mitrā frotē halāta – mēteli. Aizšņorēja kurpes. Vēlreiz pārliecinājies, ka ir viens pats, piegāja pie skapīša ar koda atslēgu, uz kuras dižojās zilas krāsas plankums. Sastādīja skaitli 0999. Noņēma atslēgu un atvēra skapīša durvis. Mirkli aplūkojis lielo, glīto revolveri uz plauktiņa, satvēra to aiz sarkanā spala un iebāza ieroci mēteļa kabatā. Pēc tam izņēma aploksni un atvēra to. Atslēga. Adrese un sīkāka informācija.

Skapītī gulēja vēl kaut kas.

Melni krāsots, no dzelzs.

Paņēmis to rokā, viņš ar sajūsmu aplūkoja kalto dzelzs priekšmetu.

Vajadzētu to nomazgāt un notīrīt, taču viņu jau uzbudināja doma, ka liks to lietā.

Trīs gadi. Trīs gadi baltā nekurienē, bezjēdzīgu dienu tuksnesī.

Tagad bija pienācis laiks. Laiks baudīt dzīvi.

Laiks atgriezties.

Harijs spēji pamodās. Raudzījās guļamistabas pustumsā. Tas atkal bija *viņš*, viņš bija atgriezies, viņš bija šeit.

– Vai murgi, dārgais? – Čukstošā balss viņam līdzās skanēja mierīgi un sirsnīgi.

Viņš pagriezās pret runātāju. Viņu vēroja brūnas acis. Un spoks izbālēja, izgaisa.

– Esmu šeit! – Rākela sacīja.

– Arī es esmu šeit! – viņš atbildēja.

– Kurš no viņiem šoreiz?

– Neviens, – viņš sameloja un noglāstīja viņai vaigu. – Tagad gul!

Harijs aizvēra acis. Nogaidīja, līdz jutās drošs, ka arī Rākela ir aizvērusi acis, tad vēlreiz tās atvēra. Nopētīja viņas seju. Šoreiz viņš bija redzējis *to* mežā. Purvājs ap viņiem bija ietinies baltā miglā. *Tas* bija pacēlis roku un kaut ko vērsa pret Hariju. Uz *viņa* kailajām krūtīm varēja saskatīt tetovējumu – dēmona seju. Tad migla sabiezēja, un *viņš* bija prom. Atkal prom.

– Bet es esmu šeit! – Harijs Hols nočukstēja.

PIRMĀ DAĻA

1. NODAĻA

Trešdienas vakars

*Jealousy*¹ bārs bija gandrīz tukšs, tomēr elpot tajā bija grūti.

Mehmets Kalaks, liedams vīnu pie letes stāvošajam vīrietim un sievietei, tos ziņkāri nopētīja. Četri viesi. Trešais bija kāds puisis, kurš viens pats sēdēja pie galdiņa un maziem malciņiem tukšoja puslitra alus kausu, bet ceturtajam viesim zem augstā galdiņa aiz aizslietņa vīdēja kovboju zābaki un telefona displeja gaismiņa tikai retumis klieidēja tumsu ap viņu. Četri viesi pulksten pusdivpadsmitos septembra vakarā Grīnerlekas labākajā bāru rajonā. Tas bija slikti, pārāk slikti, un tā nevarēja turpināties. Reizēm viņš uzdeva sev jautājumu: kādēļ gan bija uzteicis darbu, būdams atbildīgais par bāru pilsētas lieliskākajā viesnīcā, lai viens pats pārņemtu šo nobružāto ieskrietuvi ar tā klientiem dzērājiem? Varbūt tāpēc, ka bija iecerējis līdz ar cenu pacelšanu nomainīt vecos apmeklētājus pret tādiem, kādus vēlējās visi: apkārtnes jauniešus, maksātspējīgus, kuriem nav problēmu. Varbūt tāpēc, ka pēc attiecību izbeigšanas ar mīļoto viņam bija nepieciešama vieta, kur varētu strādāt līdz pagurumam. Bet iespējams, ka augļotāju haizivs Daniaļa Benksa piedāvājums bija licies ļoti vilinošs, jo bankas viņa lūgumu tika noraidījušas. Vai varbūt viss bija krietni vienkāršāk – bārā *Jealousy* mūziku noteica viņš, nevis kaut kāds nolādēts viesnīcas šefs, kurš pazina tikai vienu melodiju – kases aparāta tinkšķēšanu. Veco klientūru bija izdevies dabūt ārā pa durvīm, un tie jau labu laiciņu bija ierīkojušies kādā lētā bārā trīs kvartālus

¹ Greizsirdība. (*Angļu val.*)

tālāk. Tomēr grūtāk izrādījās ar jaunu klientu piesaistišanu. Droši vien viņam vajadzētu izvērtēt koncepciju. Varbūt, lai varētu saukties par sporta bāru, šeit nepietika tikai ar vienu televizoru, kas rādīja vienīgi turku futbolu. Un attiecībā uz mūziku varbūt vajadzētu vairāk balstīties uz pārbaudītām, klasiskām vērtībām, piemēram, *U2* un *Springsteen* – pušiem un *Coldplay* – dāmām.

– Es neesmu bijis uz daudziem *Tinder* randiņiem, – Geirs sacīja un nolika baltvīna glāzi atpakaļ uz letes. – Tomēr esmu atklājis, ka tas ir ļoti interesanti!

– Tiešām? – Sieviete apspieda žāvas. Viņai bija gaiši, īsi apgriezti mati. Slaida. Trīsdesmit pieci gadi, Mehmeds novērtēja. Veiklas, nedaudz drudzainas kustības. Nogurušas acis. Pārāk daudz strādā un trenējas, jo cer, ka tā iegūs enerģiju, kādas viņai nekad nav bijis. Mehmeds redzēja, ka Geirs, tāpat kā sieviete, ar trim pirkstiem paceļ glāzi. Viņš vienmēr konsekventi pasūtīja to pašu, ko viņa neskaitāmās *Tinder* vietnes paziņas, – vai tas būtu viskijs vai zaļā tēja. Laikam vēlējās demonstrēt, ka viņiem saskan arī šajā jomā.

Geirs ieklepojās. Bija pagājušas sešas minūtes, kopš sieviete bija ienākusi bārā, un Mehmeds zināja, ka tagad Geirs dosies uzbrukumā.

– Tu esi skaistāka nekā vietnes fotogrāfijā, Elīse! – Geirs teica.

– To jau tu teici, bet – paldies!

Mehmeds slaucīja glāzi un izlikās, ka neklausās.

– Pastāsti man, Elīse, ko tu vēlies dzīvē iegūt?

Viņa mazliet nomākti pasmaidīja.

– Vīrieti, kurš neraugās tikai pēc ārējā izskata.

– Nevaru nepieņemt, Elīse! Svarīga ir dvēsele.

– Es pajokoju! Vietnes fotogrāfijā esmu labāka un droši vien arī tu, Geir!

– Ha, ha! – skatīdamies vīna glāzē un juzdamies mazliet pārsteigts, Geirs noteica. – Vairākums droši vien izvēlas piemērotāku attēlu. Tātad tu vēlies sev vīru. Kādu?

– Tādu, kurš gribēs sēdēt mājās ar trim bērniem.

Viņa paskatījās pulkstenī.

– Ha, ha!

Sviedri bija izspiedušies ne tikai uz Geira pieres, bet arī uz lielās, gludi skūtās galvas. Un drīz melnā krekla padusēs parādīsies sviedru plankumi. Viņš pagrozīja pirkstos glāzi.

– Tieši tāda ir arī mana humora izjūta, Elīse! Pagaidām manā ģimenē ir tikai suns. Vai tev patīk dzīvnieki?

*Tanrim*¹, Mehmeds prātoja, kāpēc viņš vienkārši neatklāj kārtis?

– Ja satikšu īsto, ja jutīšu, ka saskan gan šeit...

– ...gan šeit... – Geirs pasmaidīja, pieklusināja balsi un norādīja uz cirksni. – Bet tad taču vispirms jāpārlicinās, vai saskan. Ko teiksi, Elīse?

Mehmeds paraustīja plecus. Geirs likās noguris, un viņa pašcieņa droši vien tūlīt saņems triecienu.

Sieviete pabīdīja savu vīna glāzi sāņus un pieliecās Geiram mazliet tuvāk. Mehmedam nācās sasprindzināt dzirdi, lai saklausītu viņas teikto:

– Vai vari man apsolīt vienu lietu, Geir?

– Protams. – Viņa balss un skatiens likās suniski uzbudināti.

– Apsoli, ka tagad, kad aiziešu no šejienes, tu nekad vairs nemēģināsi mani satikt!

Mehmeds varēja Geiru tikai apbrīnot, jo tam izdevās izspiest smaidu.

– Saprotams!

Sieviete atvirzījās nostāk.

– Saku to ne jau tāpēc, ka tu izskaties pēc stalkera, Geir, bet man ir vairākkārtēja slikta pieredze, vai saproti? Viens no viņiem sāka mani izsekot. Draudēja arī tiem, ar kuriem biju kopā. Ceru, ka tu saproti manu piesardzību.

– Saprotu. – Geirs pacēla savu glāzi un iztukšoja to. – Kā saka, ir daudz nenormālu cilvēku. Bet nebaidies, vari būt mierīga! Ņemot vērā statistiku, vīrietim ir četras reizes lielākas iespējas tikt noslepkavotam nekā sievietei.

– Paldies par vīnu, Geir.

– Ja viens no mums trijiem...

Geiram norādot uz Mehmedu, pēdējais steigšus pagrieza galvu uz citu pusi.

– ...šovakar tiktu nogalināts, tad izredzes, ka tā būtu tu, ir viens pret astoņi. Nē, mazliet pagaidi, tev taču pienāktos dalīties...

¹ Ak Dievs. (*Turku val.*)

Sieviete piecēlās.

– Ceru, ka tiks galā! Paliec sveiks!

Kad viņa bija aizgājusi, Geirs kādu brīdi skatījās viņa glāzē un māja ar galvu “*Fix You*” ritmā, it kā lai pārlicinātu Mehmetu un citus iespējamus lieciniekus, ka šo situāciju ir jau aizmirsis, ka viņa bija kā trīs minūšu ilga popdziesmiņa, kas ātri tiek aizmirsta. Tad, vairs nepieskardamies viņa glāzei, viņš piecēlās un izgāja no bāra. Mehmetš pārļaida skatienu telpai. Kovboja zābaki un puisis, kurš lēni bija malkojis savu kausu, arī bija prom. Viņš bija viens. Arī skābeklis telpā bija uzradies. Ar mobilo telefonu viņš nomainīja atskaņotajā mūzikas sarakstu. Uz *savējo. Bad Company. Ar Free, Mott The Hoople* un *King Crimson*¹ dalībniekiem bija grūti kļūdoties. Un ar vokālistu Polu Rodžeru kļūdoties bija *neiespējami*. Mehmetš noregulēja skaļumu, līdz glāzes aiz letes sāka džinkstēt.

Elīse gāja lejup pa Torvalla Meijera ielu, garām necilajiem četrstāvu namiem, kuros kādreiz bija mitinājušies strādnieku šķiras pārstāvji – nabadzīgas pilsētas nabadzīgajā daļā –, bet kurā tagad viens kvadrātmeters apdzīvojamās platības maksāja tikpat, cik Londonā un Stokholmā. Septembris Oslo. Beidzot bija atgriezies tumsa, pametot aiz sevis garās, kaitinoši gaišās vasaras nakts ar vasaras histērisko, jautro, trulo rosību. Septembrī Oslo atguva savu patieso seju: tā kļuva melanholiska, rezervēta, piesardzīga. Ar solīdu fasādi, taču ne bez tumšām vietām un noslēpumainības. Kā viņa pati – tā tika apgalvots. Viņa paātrināja gaitu, jo gaisā juta sīku lietutiņu, Dieva šķavas, kā, gribēdams izklausīties poētisks, bija izteicies viens no viņas *Tinder* paziņām. Vajadzēs pamest *Tinder*. Rīt. Beidzot pietiek. Pietiek seksuāli uzbudināto vīriešu, kas ar saviem skatiem liek viņai justies kā palaistuvei tikai tādēļ, ka satiek tos bārā. Pietiek traku psihopātu un stalkeru, kas piezīdušies kā ērces un izsūc visu laiku, enerģiju un paļāvību. Pietiek patētisko neveiksminieku, kuri viņai liek justies tiem līdzīgi.

Tie sacīja, ka internets esot jauna iespēja sastapt cilvēkus, ka tur vairs neesot jākaunas, ka visi tā darot. Bet tā nebija taisnība. Ļaudis sastapa cits citu darbavietās, lasītavās, pie draugiem, sporta

¹ Pagājušā gadsimta 60. un 70. gadu britu rokgrupas. (*Šeit un turpmāk – tulk. piez.*)

centros, kafijas bāros, lidmašīnās, autobusos, vilcienos. Tie satika cits citu tā, kā tam vajadzēja būt, – mierīgi, bez uzstājības, un pēc tam atmiņā palika romantiskā ilūzija par nevainību, tīrību un likteņa kaprīzēm. Viņa vēlējās šo ilūziju. Un tieši tāpēc bija jāslēdz šis konts. Viņa bija to teikusi sev arī agrāk, bet tagad tam bija jānotiek. Šovakar.

Viņa šķērsoja Sufienberggātu un izņēma atslēgu, lai atvērtu vārtus, kas atradās līdzās sakņaugu tirgotājam. Viņa atgrūda durvis vaļā un iegāja pavārtes tumsā. Un spēji apstājās.

Viņi bija divi.

Pēc dažām sekundēm, kad acis bija apradušas ar tumsu, viņa ieraudzīja, ko tie tur rokās. Abi vīrieši bija atpogājuši bikses un izņēmuši savus dzimumlocekļus.

Elīse strauji atkāpās. Nepagriezās, vienīgi satraucās, ka kāds varētu stāvēt viņai aiz muguras.

– *Fucksorry!* – Lamuvārds un nožēla – šo vārdu izrunāja jauna balss. Astonpadsmīt divdesmit gadu vecs, Elīse minēja. Nav dzēris.

– Heil – otrs iesmējās. – Tu čurā uz manām kurpēm!

– Uzšļācās!

Elīse apņēma ciešāk mēteli un devās garām jauniešiem, kuri atkal bija pagriezušies pret sienu.

– Siena nav nekāds pīsuārs! – viņa teica.

– *Sorry*, steidzama lieta! Es ceru, tas vairs neatkārtosies!

Geirs steigšus devās uz Šlepegrelgātas pusi. Aizdomājās. Nebija pareizi, ka no diviem vīriešiem un vienas sievietes tieši dāmai *iespēja* tikt nogalinātai bija attiecībā viens pret astoņi – aprēķins bija sarežģītāks. *Viss* vienmēr bija mazliet sarežģītāk.

Viņš bija šķērsojis Romsdālgāti, kad piepeši kaut kas lika tam atskatīties. Piecdesmit metrus aiz viņa nāca kāds puisis. Īsti drošs viņš nebija, bet vai tas nav tas pats, kurš bija stāvējis ielas pretējā pusē un skatījies veikala vitrīnā brīdī, kad Geirs iznāca no *Jealousy* bāra? Geirs pielika soli – austrumu virzienā, uz Dēlenengas un šokolādes fabrikas pusi, jo šeit ielās nebija cilvēku, tikai kāds autobuss, droši vien piebraucis agrāk, stāvēja pieturvietā un gaidīja. Geirs atskatījās pār plecu. Puisis nāca aiz viņa, attālums starp tiem nebija mazinājies. Geirs baidījās no cilvēkiem ar tumšu ādas krāsu – viņš

vienmēr bija no tiem baidījies –, taču nevarēja puisi labi saskatīt. Baltie kaimiņi tos pamazām izspieda uz vietām, kur vairāk sociālo dzīvokļu un ieceļotāju. Simts metrus tālāk Geirs redzēja savas mājas vārtus. Bet, kad pagriezās, pamanīja, ka puisis sācis skriet, un doma, ka viņam uz papēžiem min kāds Mogadišo traumēts somālietis, lika arī Geiram ņemt kājas pār pleciem. Gadiem ilgi Geirs nebija skrējis, un katru reizi, pēdām atsitoties pret asfaltu, notrīcēja smadzeņu apvalks un, šķiet, visa apkārtnē. Viņš pieskrēja pie vārtiem, ar pirmo mēģinājumu iebāza atslēgu slēdzenē, iemetās iekšā un aizcirta ciet smagos koka vārtus. Atspiedās pret mitro stabu un jūta, kā elpa dedzina krūtis un pienskābe svilina gurnus. Pagriezās un paskatījās ārā caur lodziņu virs vārtiem. Uz ielas neviena neredzēja. Varbūt tas tomēr nebija somālietis. Geirs iesmējās. Cik nervozs, pie velna, cilvēks kļūst jau tad, ja tikai mazliet parunā par nāvi! Un ko Elīse bija teikusi par to stalkeru?

Joprojām aizelsies, Geirs atslēdza durvis un iegāja dzīvoklī. Paņēma no ledusskapja alu un, ieraudzījis, ka virtuves logs ielas pusē stāv vaļā, to aizvēra. Iegāja darbistabā un ieslēdza gaismu.

Viņš nospieda datoru taustiņu, un lielais divdesmit collu monitors iegaismojās.

Geirs meklēšanas lauciņā ierakstīja pornosaita nosaukumu un vārdu *french*. Pameklējās starp fotogrāfijām, līdz atrada kādas sievietes attēlu ar Elīsei līdzīgu matu krāsu un frizūru. Dzīvoklim bija plānas sienas, tādēļ viņš iebāza datorā austiņu vadu, tad divreiz noklikšķināja uz attēla, atpogāja bikses un nolaida tās zem gurniem. Sieviete tik maz līdzinājās Elīsei, ka Geirs aizvēra acis un, klausoties viņas vaidēšanā, mēģināja iztēloties Elīses mazo, nedaudz juteklisko muti, izsmējīgo skatienu un vienkāršo, bet tajā pašā laikā seksīgo blūzīti. Viņš nekad nespētu to iegūt. Nekad. Tikai šādā veidā.

Geirs apstājās. Atvēra acis. Palaida vaļā locekli, bet no aukstā gaisa pūsmas viņa mati pakausī sacēlās stāvus. Tā nāca no durvju puses, kuras – viņš *zināja* – bija cieši aizvērtas. Viņš pacēla roku, lai noņemtu austiņas, taču saprata, ka ir jau par vēlu.

Elīse aizlika durvīm priekšā ķēdīti, nometa koridorā kurpes un, kā parasti, noglāstīja blakus spogulim piestiprināto savu un māsiņas Ingvillas fotogrāfiju. Tas bija rituāls, kura nozīmi viņa īsti neizprata,

taču acīmredzot tajā slēpās kāda dziļi cilvēciska interese, tāpat kā stāstos par to, kas ar mums notiek pēc nāves. Viņa iegāja sava mazā, ērtā divistabu dzīvoklīša viesistabā un atkrita divānā. Pārbaudīja telefonu. Īsziņa no darba: rītdienas sapulce ir atlikta. Šovakar satiktajam vīrietim viņa nebija pateikusi, ka ir aizstāvības advokāte tikumības noziegumu lietās, un viņa statistika par to, ka vīriešu slepkavības notiek biežāk, ir tikai puspatiesība. Seksuāla rakstura slepkavības pastāv četras reizes lielāka iespēja, ka upuris būs sieviete. Tādēļ pats pirmais, ko viņa, nopirkusi dzīvokli, darīja, – nomainīja atslēgu un pielika ķēdīti drošībai, norvēģiem netipisku ierīci, ar kuru viņa joprojām rīkojās diezgan nemākulīgi.

Viņa pieslēdzās *Tinder*. Bija sakritība ar trim vīriešiem, kurus pirms brīža bija atbīdījusi labajā pusē. Jā, tas bija pats patīkamākais! Nesatīkties, bet zināt, ka tādi ir un ka tie viņu vēlas. Bet vai vajadzētu atļauties šo pēdējo tekstuālo flirtu, pēdējo virtuālo tikšanos ar diviem svešiniekiem, pirms viņa uz visiem laikiem izdzēs kontu un *app*?

Nē. Jāslēdz konts, tūlīt pat.

Viņa iegāja izvēlnē, aizpildīja to un beigās saņēma jautājumu: vai viņa *tiešām* vēlas slēgt savu kontu?

Elīse paskatījās uz savu rādītājpirkstu. Tas trīcēja. Miļlais Dievs, vai viņa ir kļuvusi atkarīga? Atkarīga no tā, ka ir ieguvusi apstiprinājumu: ir kāds, kuram, protams, nav ne jausmas, kas vai kāda viņa ir, bet kurš – katrā ziņā šis *kāds* – vēlas viņu tādu, kāda viņa ir. Vismaz vietnes fotogrāfijā. Pilnīgi atkarīga vai tikai mazliet? To viņa varētu noskaidrot, ja tagad izdzēstu savu kontu un apsoltos vienu mēnesi iztikt bez *Tinder*. Vienu mēnesi, un, ja viņa to nespēs, tad kaut kas nav kārtībā. Trīcošais pirksts tuvojās izslēgšanas taustiņam.

Un, ja nu viņa *ir*, kā saka, atkarīga? Cik bīstami tas ir? Mums visiem ir jājūt, ka mums kāds ir un ka kādam esam mēs. Viņa bija lasījusi, ka zīdaiņi varot nomirt, ja negūst kaut minimālu ķermeņa kontaktu. Viņa šaubījās par šīs ziņas patiesumu, taču – no otras puses – kāda jēga dzīvot, ja dzīvo tikai sev, savam darbam, kas tevi iztukšo, un, taisnību sakot, ar draugiem satiecies vairāk pienākuma pēc un tāpēc, ka bailes no vientulības nomoka vairāk par viņu apnicīgo žēlošanos par bērniem, vīru vai vismaz kādu no tiem. Un varbūt tieši šobrīd *Tinder* vietnē ir viņas vīrietis? Tātad *okay*, pēdējo reizi!

Pirmo fotogrāfiju, kas parādījās, viņa aizslidināja uz kreiso pusi. Uz atkritumu spaini, uz “es-tevi-negribu”. Tāpat arī otro. Un trešo.

Galvā jaucās dažādas domas. Viņa bija apmeklējusi lekciju, kurā kāds psihologs, kam bijis personīgs kontakts ar dažiem no lielākajiem noziedzniekiem, bija stāstījis, ka vīrieši nogalinot seksa, naudas un varas dēļ, bet sievietes – greizsirdības un baiļu dēļ.

Viņa pārstāja bīdīt attēlus pa kreisi. Šaurajā sejā jautās kaut kas neskaidri pazīstams, taču attēlā tā bija ēnā un mazliet neskaidra. Tā bija gadījies arī agrāk – *Tinder* atrada sakritības cilvēkiem, kuri atradās nelielā attālumā viens no otra. Un, pēc *Tinder* domām, šis cilvēks atradās mazāk nekā viena kilometra attālumā, jā, tas varēja būt šajā pašā kvartālā. Neskaidrais attēls katrā ziņā nozīmēja, ka viņš nav lasījis *Tinder* ieteikumus, un tas jau vien bija labi. Teksts bija gaužām vienkāršs: “Sveika!” Bez jebkādas vēlmes izcelties. Ne īpaši oriģināls, bet vismaz pašpārliecināts. Jā, viņai noteikti patiktu, ja kādā pasākumā viņai pienāktu klāt vīrietis un vienkārši pateiktu: “Sveika!” – mierīgi un cieši skatoties acīs, it kā jautājot: “Turpināsim?” Viņa nobīdīja attēlu pa labi. Uz vietu “tu-mani-interesē”.

Un izdzirdēja jautro *iPhone* skaņu, kas liecināja par vēl vienu sakritību.

Geirs smagi elpoja caur degunu.

Viņš pavilka atpakaļ bikses un lēni krēslā pagriezās.

Datora monitors bija vienīgais gaismas avots istabā un apspīdēja aiz muguras stāvošā cilvēka ķermeņa augšdaļu un rokas. Seju viņš neredzēja, vienīgi baltas rokas, kuras bija pastieptas pret viņu un kaut ko sniedza. Tā bija melna ādas siksnīņa. Ar cilpu galā.

Cilvēks spēra soli tuvāk, un Geirs neapzināti atkāpās.

– Vai zini, kas ir vēl pretīgāks nekā tu? – balss tumsā čukstēja. Rokas nostiepa ādas siksnīņu.

Geirs norija siekalas.

– Suns, – balss sacīja. – Draņķa suns, kura labā *tu* solīji darīt visu! Un kurš kakā uz virtuves grīdas, jo neviens nevar to izvest pastaigā!

Geirs ieklepojās.

– Bet, Kāri...

– Ņem un izved to ārā! Un nedomā pieskarties man, kad liksies gulēt!

Geirs paņēma suņa kaklasiksnu, un durvis aiz viņas aizcirtās. Acis mirkšķinādams, viņš palika sēžam tumsā.

Deviņi, viņš nodomāja. Divi vīrieši un viena sieviete, slepkavība. Izredzes, ka sieviete ir slepkavības upuris, ir viens pret deviņi, nevis viens pret astoņi.

Mehmets ar savu veco *BMW* lēni virzījās ārā no centra – uz Hjelsosas pusi, pretī villām, skatam uz fjordu un svaigākam gaisam. Viņš nogriezās klusā, miegainā sānieliņā un ieraudzīja, ka viņa mājas priekšā pie garāžas stāv melns *Audi R8*. Mehmets samazināja ātrumu. Mirkli apsvēra, vai piedot gāzi un turpināt braukt. Viņš zināja, ka tas visu tikai paildzinātu. Bet, no otras puses – tieši tas viņam bija nepieciešams. Pagarinājums. Bet Benkss viņu atkal atradīs, un šis varbūt ir īstais brīdis – bija gana tumšs, naksnīgi kluss un neviena liecinieka. Mehmets apstājās pie trotuāra apmales. Atvēra cimdu nodalījumu un paskatījās uz to, kas tur gulēja jau vairākas dienas. Viņš bija paredzējis, ka šāda situācija radīsies. Mehmets iebāza priekšmetu virsjakas kabatā un dziļi ieelpoja. Tad izkāpa no mašīnas un sāka soļot uz mājas pusi.

Audi durvis atvērās. No mašīnas izkāpa Daniels Benkss. Pirmoreiz satiekot viņu restorānā *Pearl of India*, Mehmets bija nojautis, ka pakistāniešu vārds un angļu uzvārds droši vien ir tikpat neīsts kā viņa paraksts uz tā dēvētā dokumenta, ko abi bija parakstījuši. Bet skaidrā nauda pāri galdam pabīdītajā čemodāniņā gan bija īsta.

Zem Mehmeta korpēm iečirkstējās garāžas celiņa oļi.

– Lieliska māja! – Daniels Benkss secināja un, sakrustojis rokas uz krūtīm, atspiedās ar muguru pret *Audi*. – Kāpēc tava banka to neņēma kā kredīta drošības garantu?

– Es to tikai nomāju, – Mehmets atbildēja. – Pagrabstāvu.

– Žēl gan! – Benkss noteica. Viņš bija augumā daudz mazāks par Mehmetu, tomēr tā nešķīta, jo zem žaketes jautās saspringtie bicepsi. – Tad jau mums nav vērts to nodedzināt, lai tu varētu saņemt apdrošināšanas naudu un nomaksāt savu parādu, vai ne?

– Nē, laikam jau ne.

– Sliktāk tev, jo tas nozīmē, ka man jāizmanto daudz sāpīgākas metodes. Vai vēlies zināt, kādas?

– Varbūt vispirms noskaidro, vai varu samaksāt!
Benkss pašūpoja galvu un izvilka no kabatas kādu priekšmetu.
– Maksājuma termiņš beidzās pirms trim dienām, un es teicu, ka precizitāte nozīmē visu! Lai ne tikai tu, bet arī *visi* mani debitori zinātu, ka tādas lietas netiks paciestas, tāpēc man jāreaģē bez izņēmumiem!

Viņš pacēla šo priekšmetu pret garāžas spuldzes gaismu. Mehmetam aizrāvās elpa.

– Es zinu, ka tas nav īpaši oriģināli, – Benkss, pieliecis galvu un aplūkodams knaibles, ieteicās. – Tomēr tas iedarbojas!

– Bet...

– Vari izvēlēties pirkstu. Vairums dod priekšroku kreisās rokas mazajam pirkstiņam!

Mehmets juta, ka viņu pārņem dusmas. Juta, ka, ievēkot elpu, krūškurvis paceļas.

– Man ir labāks risinājums, Benks!

– Ak tā?

– Es zinu, ka tas nav īpaši oriģināli, – Mehmetams sacīja un iebāza labo roku virsjakas kabatā. Izņēma to. Pastiepa preti Benksam. Turēja ar abām rokām. – Bet tas iedarbojas!

Benkss pārsteigumā blenza uz Mehmetu. Tad lēni pamāja ar galvu.

– Tur tev taisnība! – viņš teica, satvēra Mehmeta pasniegto banknošu paciņu un norāva gumijas apsaiti.

– Tas ir kārtējais maksājums un procenti, – Mehmetams sacīja. – Bet vispirms pārskaiti!

Dzinn.

Tinder sakritība.

Triumfējošā skaņa tavā telefonā, kad kāds, kuru esi nobīdījis pa labi, arī *tavu* fotogrāfiju ir nobīdījis pa labi.

Elīsei galvā iešalcās asinis un sirds sāka dauzīties.

Šis viņai bija labi pazīstams efekts, izdzirdot *Tinder* sakritības skaņu: uzbudinājuma rezultātā paātrinās sirdsdarbība. Tas atbrīvo veselu virkni laimes substances, kuras dēļ tātad cilvēks var kļūt atkarīgs. Bet ne tāpēc viņas sirds satraucās.

Gluzī vienkārši – skaņa neatskanēja no viņas telefona.

Tomēr tā bija radusies mirklī, kad viņa “pasvieda” fotogrāfiju uz labo pusi – tās personas fotogrāfiju, kura saskaņā ar *Tinder* aprēķiniem atradās mazāk nekā kilometra attālumā.

Viņa paskatījās uz aizvērtajām guļamistabas durvīm. Norija siekalas.

Skaņa varēja nākt no kāda kaimiņu dzīvokļa. Šajā mājā dzīvoja daudzi neprecējušies vīrieši, daudzi potenciālie *Tinder* lietotāji. Un tagad valdīja pilnīgs klusums, pat apakšstāvā, kurā, viņai vakarpusē izejot no mājām, liksmoja meitenes. Taču, lai atbrīvotos no iedomu spokiem, bija tikai viens zināms paņēmieni – jāpārbauda.

Elīse piecēlās no dīvāna un pagājās četrus soļus līdz guļamistabas durvīm. Mirklī vilcinājās. Viņas galvā pavīdēja vairāki aizstāvības lietās iztīrātie seksuālās uzmākšanās gadījumi.

Tad viņa saņēmas un atvēra durvis.

Smagi elpodama, palika stāvam uz durvju sliekšņa. Nevarēja ievilkst elpu, nebija gaisa.

Gaisma virs gultas bija ieslēgta, un pirmais, ko viņa ieraudzīja, – iepretim pāri gultas galam rēgojās kovboja zābaku zoles. Garas, sakrustotas kājas džinsa biksēs. Gultā gulošais vīrietis atgādināja fotogrāfijā redzēto. Puslīdz tumsā, neskaidri saskatāms. Bet viņš bija atpogājis kreklu un atkailinājis krūtis. Uz tām – uzzīmēta vai ietotvēta seja. Tā piesaistīja viņas skatienu. Šī mēmi kļiedzošā seja. It kā tā mēģinātu tikt brīvībā. Arī Elīse nespēja pakliegt.

Kad cilvēks gultā pacēla galvu, mobilā telefona displejs izgaismoja viņa seju.

– Tā nu mēs atkal tiekamies, Elīse! – viņš nočukstēja.

Izdzirdusi balsi, viņa saprata, kāpēc vietnē ieraudzītais attēls bija šķītais pazīstams. Matu krāsa bija mainījusies, un pēc pārciestās sejas operācijas tajā bija palikusi rēta.

Vīrietis pacēla roku un kaut ko iebāza mutē.

Elīse viņu vēroja un kāpās atpakaļ. Tad pagriezās un ievilkta plaušās gaisu, zinādama, ka tas būs nepieciešams, lai skrietu, nevis kliegtu. Līdz ārdurvīm bija tikai pieci, varbūt seši soļi. Viņa dzirdēja, ka nočīkst gulta, bet viņa ceļš līdz durvīm bija krietni vien garāks nekā viņējais. Ja vien viņa izkļūtu kāpņutelpā, tad varētu kliegt un saņemt palīdzību. Viņa jau bija tikusi koridorā pie ārdurvīm, nospieda rokturi un pagrūda durvis, tomēr tās pilnībā neatvērās.

Drošības ķēdīte! Viņa pievilka durvis klāt un satvēra ķēdīti, bet tas notika pārāk lēni – kā ļaunā sapnī, un tagad viņa zināja, ka ir jau par vēlu. Kaut kas aizsedza Elīsei muti, un viņa tika parauta atpakaļ. Izmisumā viņa izbāza roku caur puspavērtajām durvīm virs drošības ķēdītes un, satvērusi no ārpuses durvju rāmi, mēģināja kliegt, bet lielā, pēc nikotīna smirdošā plauksta pārāk cieši aizspieda muti. Tad viņu atrāva no durvīm un tās tika aizcirstas ciet.

Balss čukstēja viņai ausī:

– Vai es tev nepatiku? Tu arī, *baby*, neizskaties tik labi kā vietnes fotogrāfijā! Mums droši vien jāiepazīstas labāk, jo tor-r-reiz taču mēs nepaspējām!

Balss. Šī stostīšanās. Viņa bija dzirdējusi to jau agrāk. Elīse mēģināja spert un izrauties, taču bija sagrābta kā skrūvspilēs. Viņš aizvilka to pie spoguļa. Nolieca galvu viņai uz pleca.

– Nebija tava vaina, Elīse, ka tiku notiesāts! Pierādījumi bija neapgāžami. Ne tāpēc esmu šeit. Vai ticēsi man, ja teikšu, ka šī ir nejauša tikšanās? – Viņš pasmīnēja.

Elīse skatījās uz viņa muti. Zobiem. Protēze šķita no dzelzs, melna un aprūsējusi, ar smailiem asumiem augšžoklī un apakšžoklī – kā lapsu slazdam.

Atverot muti, zobi klusi nočirkstēja – droši vien tajos bija atsperes mehānisms.

Tagad Elīse atcerējās izmeklēšanas lietas detaļas. Nozieguma vietas fotogrāfijas. Un saprata, ka drīz mirs.

Tad viņš koda.

Elīse Hermansena, ieraudzījusi no sava kakla izšļācamies asiņu strūklu, mēģināja kliegt.

Viņš vēlreiz pacēla galvu. Ielūkojās spogulī. Elīses asinis tecēja no viņa uzacīm, no matiem uz pieres un lejup pa zodu.

– Es to dēvēju par s-sakritību, *baby*! – viņš nočukstēja. Tad koda vēlreiz.

Elīsei noreiba galva. Vīrietis vairs neturēja viņu tik cieši: tas nebija vajadzīgs, jo Elīsi jau pārņēma paralizējošs aukstums un svešāda tumsa. Viņa atbrīvoja vienu roku un pastiepa to pret fotogrāfiju spoguļa malā. Mēģināja tai pieskarties, bet pirkstu gali to vairs neaizsniedza.